

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžfk/23/2019
Identifikačné číslo spisu: 3018200284
Dátum vydania rozhodnutia: 05.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3018200284.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Jany Zemkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: BD STAVBY s. r. o., so sídlom Opatovce nad Nitrou 506, IČO: 46 805 141, proti žalovanému (sťažovateľovi): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101253667/2018 z 3. júla 2018, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/89/2018-56 z 5. februára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/89/2018-56 z 5. februára 2019 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 11S/89/2018-56 z 05.02.2019 podľa § 191 ods. 1 písm. e/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 101253667/2018 z 03.07.2018 a rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 100603378/2018 z 21.03.2018 a vec vrátil prvostupňovému orgánu verejnej správy na ďalšie konanie. Podľa § 167 ods. 1 SSP krajský súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. 101253667/2018 z 03.07.2018, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie správcu dane - Daňového úradu Trenčín č. 100603378/2018 z 21.03.2018, ktorým bol podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku žalobcovi vyrubený rozdiel v sume 1 628,65 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2015.

3. Ďalej krajský súd uviedol, že v prejednávanej veci si žalobca uplatnil odpočet DPH za zdaňovacie obdobie december 2015 za dodanie služby - stavebných prác od dodávateľskej spoločnosti NOVA build s.r.o. Poukázal na to, že správca dane po vykonaní obhliadky stavby UNIPHARMA, na ktorej boli fakturované práce vykonané, skonštatoval, že porovnaním údajov zo stavebného denníka a súpisov

vykonaných prác neboli zistené rozpory. Z toho jednoznačne vyplýva, že stavebné práce boli vykonané a podstatnou sa stala skutočnosť, či tieto práce, ktoré fakturovala žalobcovi dodávateľská spoločnosť NOVA build s.r.o., boli touto spoločnosťou, prípadne jej subdodávateľmi aj realizované. Z dokazovania vykonaného správcom dane je taktiež nesporné, že dodávateľská spoločnosť zanikla zlúčením so spoločnosťou JT COMPANY INVEST s.r.o., ktorá je nekontaktná, a preto správca dane nemohol overiť účtovné doklady dodávateľskej spoločnosti. Táto skutočnosť však sama o sebe nemôže podľa krajského súdu spôsobiť zamietnutie práva na odpočet DPH žalobcovi.

4. Z doposiaľ vykonaného dokazovania je podľa krajského súdu zrejmé, že žalobca a aj bývalý konateľ dodávateľskej spoločnosti mali vedomosti o stavebných prácach, správcovi dane okrem sporných faktúr boli predložené aj ďalšie doklady ako stavebný denník, tiež boli označené osoby, ktoré stavebné práce vykonávali. Z uvedených osôb bol vypočutý iba C. N. a K. D. I., aj keď z jeho výpovede je zrejmé, že vykonané práce fakturoval jeho syn K. D. K., ktorý zamestnával aj brigádnikov. Navyiac z výpovede uvedených svedkov nevyplýva, že by popreli vykonanie časti prác, ktoré správca dane spochybnil, neboli vypočutí ani k tomu, či pri vykonávaní prác bol použitý materiál, o ktorom správca dane a žalovaný dospeli k záveru, že nebol vlastníctvom dodávateľskej spoločnosti, pretože nebol preukázaný jeho nákup. Z výpovede D., konateľa dodávateľskej spoločnosti v čase realizácie stavebných prác krajský súd zistil, že dodávateľská spoločnosť sporné faktúry zaúčtovala a priznala z nich daň, čo bolo možné skontrolovať v kontrolných výkazoch. Svedok neuviedol jednoznačne, že materiál bol zakúpený len v ORVA color s.r.o. a v Uhoľných skladoch a.s., výslovne uviedol „pokiaľ si spomínam“. Vzhľadom k tomu, že svedok s odstupom času a v súvislosti s tým, že už nedisponuje žiadnymi účtovnými ani inými dokladmi dodávateľskej spoločnosti, sa nemusel presne pamätať, od koho stavebný materiál nakupovali, bolo podľa krajského súdu potrebné svedka vypočuť ku konkrétnemu spornému materiálu. Z jeho výpovede totiž vyplýva, že dodávateľská spoločnosť mala aj nejaké skladové priestory v podnájme a preto sporný materiál mohol byť zakúpený aj skôr a nachádzať sa v skladových priestoroch.

5. Krajský súd ďalej poukázal na to, že správca dane a žalovaný nerozporovali súpis prác vykonaných živnostníkmi, ktoré fakturoval K., avšak na faktúrach, ktoré sa týkali sporného zdaňovacieho obdobia, nie je uvedený rozpis prác a správca dane ani K. nevyočul, aké konkrétne práce s brigádnikmi vykonal, či vykonal aj stavebné práce, ktoré správca dane spochybnil, ak áno, či bol použitý sporný materiál a kto ho dodal.

6. S poukazom na vyššie uvedené dospeli krajský súd k záveru, že žalobca dôvodne namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď správca dane a žalovaný na základe nepreukázania nákupu časti stavebného materiálu dodávateľskou spoločnosťou dospeli k záveru, že žalobcovi nepriznali časť uplatneného odpočtu DPH. Žalovaný a správca dane vo veci rozhodli bez náležitého zistenia skutkového stavu, keď na jednej strane nepopierajú vykonanie stavebných prác a na druhej strane, len z dôvodu, že nebol preukázaný nákup časti stavebného materiálu dodávateľskou spoločnosťou a teda jej vlastníctvo k tomuto materiálu, nepriznali odpočet DPH za stavebné práce, ktoré sa viažu na tento materiál. Krajský súd sa stotožnil so žalobcom, že v prejednávanej veci bol uplatnený odpočet DPH za služby - stavebné práce, žalobca predložil dostatok dôkazov k preukázaniu skutočnej realizácie stavebných prác, boli označené aj osoby, ktoré práce vykonávali a správca dane ohliadkou zistil vykonanie týchto prác. Žalobca si podľa krajského súdu splnil svoju dôkaznú povinnosť a pokiaľ správca dane nadobudol pochybnosti o dodávateľovi prác, bolo potrebné vypočuť ako svedkov živnostníkov, ktorí práce pre dodávateľskú spoločnosť vykonávali tak, aby z ich výpovedí bolo jednoznačné, či vykonal pre dodávateľa aj tie práce, ktoré správca dane spochybnil. Skutočnosť, či dodávateľská spoločnosť bola vlastníkom stavebného materiálu, ktorý bol pri stavebných prácach použitý, je podľa krajského súdu pre žalobcu ako objednávateľa stavebných prác na preukázanie práva na uplatnenie odpočtu DPH irelevantná, ak stavebné práce boli reálne vykonané. Žalobca pre priznanie odpočtu DPH musí splniť zákonom stanovené podmienky, medzi ktoré nepatrí preukazovanie nákupu materiálu spoločnosťou, ktorá mu dodala služby - stavebné práce.

7. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť žalovaný (sťažovateľ) z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ SSP, navrhujúc, aby kasačný súd napadnutý rozsudok

krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

8. Žalovaný v kasačnej sťažnosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/38/2018-57 z 13.02.2019, ktorým krajský súd vo veci totožných účastníkov a predmetu konania, žalobu žalobcu zamietol. Dal do pozornosti, že krajský súd považoval v uvedenom rozsudku za podstatné pre posúdenie veci, že správca dane neuznal žalobcovi nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty výlučne z položiek, ktoré sú aj podľa tvrdenia žalobcu takzvanými „združenými položkami“. To znamená, že ide o vyúčtované položky zahŕňajúce tak dodanie materiálu ako aj práce, ktoré boli týmto materiálom realizované. Pri uvedených položkách nie je (aj podľa vyjadrenia žalobcu) možné od seba možné oddeliť to, čo bolo vyúčtované ako stavebný materiál a čo ako realizácia prác. Okrem toho krajský súd poukázal na to, že samotná faktúra neobsahuje konkrétny rozpis toho, čo fakturovaná suma predstavuje. Spolu so spornou faktúrou bol predložený aj tzv. súpis prác. Krajský súd poukázal na to, že niektoré zo sporných položiek sú v tomto dokumente označené rozmermi jednotkového kusu materiálu (nie uvedením toho, čo z tohto materiálu malo byť postavené) a súčasne je tam informácia o počte kusov a následne cena. Uvedené dokonca evokuje, že by eventuálne mohlo ísť len o fakturáciu materiálu. Za tejto situácie je snaha správcu dane preveriť existenciu takéhoto tovaru (stavebného materiálu) legitímna, a naopak dôkazná povinnosť žalobcu ako prijímateľa a odberateľa potom dopadá aj na preukázanie reálneho dodania tohto tovaru, ktorý mu bol v tzv. združených položkách vyfakturovaný. V predmetnej právnej veci žalobca predložil najmä spornú faktúru vrátane krycieho listu a dokumentu nazvanom súpis prác. Práce a dodávka tovaru sa týkali realizácie projektu, ktorý bol súčasťou realizácie záväzku žalobcu zo zmluvy o dielo, ktorú uzavrel so spoločnosťou UNIPHARMA. Žalobca sa svojmu zmluvnému partnerovi zaviazal na vykonanie určitej rekonštrukcie, na ktorú si však dojednal spoločnosť NOVA build s.r.o., pričom uvedená spoločnosť sama nemala kapacity na realizáciu záväzku vlastnými pracovníkmi, a preto využila prácu živnostníkov, ktorí vo svojich výpovediach realizáciu prác potvrdili. Existujú tu výpovede dvoch osôb, a to konateľa dodávateľskej spoločnosti ako aj jej zástupcu, ktorý sa podieľal aj na zabezpečení stavebného materiálu, že tovar pochádzal od dvoch spoločností. Ani jedna z týchto osôb, ktoré jediné môžu mať kvalifikovanú vedomosť o uvedenom, neuviedla, že by tovar pochádzal od iných dodávateľov, resp. že by bol dovážaný z nejakého skladu dodávateľskej spoločnosti tak, ako tvrdí žalobca. Tvrdenie žalobcu je len vo všeobecnej rovine, nepodložené žiadnymi konkrétnymi dôkazmi. Samotný konateľ dodávateľa sa pritom k otázke nadobudnutia materiálu vyjadril vo svojej svedeckej výpovedi. Krajský súd ďalej v bode 34. rozsudku vyslovil názor, že správca dane kvalifikovaným spôsobom spochybnil existenciu stavebného materiálu u dodávateľa žalobcu, uvedený materiál bol pritom súčasťou fakturácie pri tzv. združených položkách. Súčasne bez tohto materiálu nemohli byť týmto dodávateľom realizované aj práce, pri ktorých mal byť tento materiál použitý. Vzhľadom na uvedené bolo na žalobcovi, aby za tejto situácie predložil dôkazy, ktoré by preukázali jeho nárok. V bode 36. rozsudku krajský súd tiež uviedol, že na práce, ktoré si vyžadovali určitú odbornú spôsobilosť si žalobca dojednal dodávateľa, ktorý sám nemal na realizáciu týchto prác personálne zázemie a musel si nájsť na splnenie záväzku ďalšieho dodávateľa. Podľa krajského súdu nie je možné považovať za obozretné správanie žalobcu, keď napriek tomu, že v predmetnej veci išlo o vykonanie diela, ktoré malo mať určité technické parametre a vlastnosti, ako aj vzhľadom na povahu plnenia, pri ktorom nebolo možné vylúčiť, že v budúcnosti sa môžu vyskytnúť jeho vady, ktoré by bolo potrebné reklamovať, neuzavrel zmluvu písomne. Pritom len v takejto písomnej zmluve by si mohol jasne vymieniť vlastnosti diela, jeho technické parametre a iné podstatné náležitosti tak, aby si v prípade väd diela zlepšil svoju právnu pozíciu. V predmetnej veci existuje len objednávka, bez doloženej akceptácie, spolu so súpisom prác. Uvedený súpis prác však nebol bez projektovej dokumentácie dostatočne určitý pre vymedzenie zmluvného záväzku. Neboli dojednané žiadne časové údaje, termíny ohľadne vykonania diela. Zmluva bola uzavretá bez toho, aby si žalobca dostatočne overoval schopnosť a možnosti dodávateľa dielo vykonať, resp. sa nezaujímal o to, kto dielo reálne vykoná. Taktiež nebolo zistené, že by tu existoval nejaký formálny dokument preukazujúci prevzatie diela medzi žalobcom a jeho dodávateľom NOVA build s.r.o. Krajský súd s poukazom na všetky uvedené skutočnosti dospel vo veci vedenej pod sp.zn. 13S/38/2018 k záveru, že rozhodnutie žalovaného, ako aj správcu dane bolo vydané v súlade so zákonom, a preto správnu žalobu žalobcu zamietol.

9. Žalovaný tiež namietal, že svedok D. síce potvrdil realizáciu stavebných prác, vystavenie faktúr,

zaúčtovanie v účtovníctve, a že platby boli realizované bankovým prevodom, avšak o uvedených skutočnostiach nepredložil žiaden dôkaz s odôvodnením, že nedisponuje účtovníctvom, nakoľko toto odovzdal pri prevode obchodného podielu novému spoločníkovi, občanovi W.. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že nemožnosť preveriť uskutočnenie zdaniteľných obchodov u dodávateľa, a to v dôsledku prevodu obchodných podielov a výmene konateľa sťažila dôkaznú situáciu žalobcovi, nie správcovi dane, ktorý spochybnil reálnosť časti deklarovaných obchodov. Je totiž na žalobcovi, ktorý si uplatnil právo na odpočítanie dane a ktorého zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, ktoré sa ukázali ako pochybné, aby tieto pochybnosti vyvrátil ďalšími dôkazmi (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžf/4/2016 z 25.04.2017).

10. Pokiaľ ide o krajským súdom uvedenú možnosť skontrolovať zaúčtovanie a priznanie dane prostredníctvom kontrolných výkazov, žalovaný uviedol, že skutočnosť, či sporné faktúry sú uvedené v kontrolnom výkaze za predmetné zdaňovacie obdobie je irelevantná a nie je dôkazom, či sa zdaniteľný obchod uvedený na týchto faktúrach skutočne realizoval.

11. Žalovaný taktiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžf/1/2013 zo 14.01.2014 a uviedol, že uskutočňovanie zdaniteľných plnení je ekonomická činnosť plne pod kontrolou daňového subjektu. Vzhľadom na to daňový subjekt ako platiteľ dane má možnosť si obstaráť dostatočný počet dôkazov, ktoré zabezpečia preukázateľnosť uskutočneného zdaniteľného plnenia správcovi dane, ktorý v rámci daňovej kontroly zisťuje alebo preveruje skutočnosť rozhodujúce pre určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov napríklad zákona o DPH (§ 44 ods. 1 Daňového poriadku). Odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane (pojem „môže“ v súlade s § 49 ods. 2 zákona o DPH), ktoré právo je spojené s dôkaznou povinnosťou platiteľa dane. Prenos dôkaznej povinnosti z daňového subjektu na správcu dane je výnimkou, ktorá je ustaľovaná judikatúrou vnútroštátnych súdov na základe judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

12. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovaného nevyjadril.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

14. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu kasačný súd zistil, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2015, ktorá bola začatá dňa 10.06.2016 (Oznámenie o daňovej kontrole č. 103113818/2016 z 10.05.2016).

15. Správca dane rozhodnutím č. 100603378/2018 z 21.03.2018 žalobcovi podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubil rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 1 628,65 € za zdaňovacie obdobie december 2015 s odôvodnením, že žalobca porušil § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 19 ods. 2 zákona o DPH tým, že si ako platiteľ odpočítal daň z nákupu časti stavebných prác, pri ktorých nebolo preukázané ich dodanie ako ani dodanie stavebného materiálu s nimi priamo súvisiacim deklarovaným dodávateľom NOVA build s. r. o.

16. Proti rozhodnutiu správcu dane podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol rozhodnutím č. 101253667/2018 z 03.07.2018 tak, že rozhodnutie správcu dane podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku potvrdil.

17. Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň

skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

18. Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

19. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

20. Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

21. Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

22. Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

23. Podľa § 3 ods. 3 Daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

24. Podľa § 24 ods. 1 Daňového poriadku daňový subjekt preukazuje
a/ skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
b/ skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
c/ vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

25. Podľa § 24 ods. 2 Daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

26. Podľa § 24 ods. 3 Daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

27. Podľa § 24 ods. 4 Daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

28. Podľa § 45 ods. 1 písm. c/ Daňového poriadku daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia a navrhovať dôkazy dostupné správcovi dane, ktoré sám nemôže predložiť, najneskôr do dňa jej ukončenia.

29. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že primárnym cieľom daňovej kontroly je v súčinnosti s daňovým subjektom zabezpečiť podklady na zistenie skutočnosti, či si daňový subjekt splnil v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Daňový poriadok

preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli preverovať, či si daňové subjekty splnili zákonom stanovené povinnosti. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

30. Základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu DPH zo zdaniteľného obchodu v zmysle § 49 ods. 1 zákona o DPH je vznik daňovej povinnosti. Daňová povinnosť vo všeobecnosti znamená, že štátu vzniká právo žiadať daň od osôb, ktorým to zákon vymedzuje. V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že nepostačuje len samotné uvedenie DPH na faktúre, podstatné je, aby došlo k vzniku daňovej povinnosti v intenciách ustanovenia § 19 zákona o DPH, t.j. z titulu skutočného dodania tovaru alebo služby konkrétnym platiteľom dane z pridanej hodnoty. Úlohou správcu dane v daňovom konaní pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie dane je vychádzať nielen z predložených daňových dokladov, ale aj zo zistení, či k predloženým dokladom prislúcha materiálny podklad.

31. Z vyššie citovaných ustanovení zákona o DPH jednoznačne vyplýva, že právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť inému daňovému subjektu. Na základe uvedeného možno konštatovať, že žalobca si bol oprávnený odpočítať daň z pridanej hodnoty za plnenia od spoločnosti NOVA build s.r.o. iba v prípade, ak deklarovanému dodávateľovi vznikla daňová povinnosť.

32. Krajský súd dospel v napadnutom rozsudku k záveru, že daňové orgány rozhodli vo veci bez náležitého zistenia skutkového stavu. Konštatoval, že v prejednávanej veci nebolo sporné samotné vykonanie stavebných prác, ale skutočnosť, či tieto práce, ktoré žalobcovi fakturovala dodávateľská spoločnosť NOVA build s. r. o., táto aj skutočne realizovala. Z vykonaného dokazovania mal krajský súd za to, že žalobca, tak aj bývalý konateľ dodávateľskej spoločnosti mali vedomosti o stavebných prácach, správcovi dane boli okrem sporných faktúr predložené aj ďalšie doklady ako stavebný denník a boli označené aj osoby, ktoré stavebné práce vykonávali. Na základe uvedeného sa krajský súd stotožnil so žalobcom, že v prejednávanej veci predložil dostatok dôkazov k preukázaniu skutočnej realizácie stavebných prác, boli označené aj osoby, ktoré práce vykonávali a správca dane ohliadkou zistil vykonanie prác, pričom skutočnosť, či dodávateľská spoločnosť bola vlastníkom stavebného materiálu, ktorý bol pri stavebných prácach použitý, je podľa krajského súdu na preukázanie práva žalobcu na uplatnenie odpočtu DPH irelevantná, ak stavebné práce boli reálne vykonané.

33. K uvedenému kasačný súd uvádza, že z citovaných zákonných ustanovení ako aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať nielen to, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené a ale tiež to, že plnenie bolo reálne dodané osobou uvedenou na účtovnom doklade (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Sžfk/11/2017 z 30.05.2018). Z uvedeného vyplýva, že nie je postačujúce, aby v daňovom konaní bola preukázaná iba existencia zdaniteľného plnenia, ale daňový subjekt, ktorý si uplatňuje nárok na odpočítanie dane musí byť schopný preukázať aj to, že toto plnenie bolo dodané osobou uvedenou na faktúre.

34. Kasačný súd zároveň zdôrazňuje, že zákon o DPH nie je založený na formálnom vykazovaní zdaniteľných plnení a preto formálna existencia faktúr/daňových dokladov nie je dostačujúcim podkladom pre uznanie nároku na odpočítanie dane, pokiaľ nie je nespochybniteľne preukázané, že k uskutočneniu zdaniteľného plnenia fakticky došlo tak, ako je deklarované v predložených dokladoch.

35. Keďže náležité zistenie skutkového stavu veci v daňovom konaní úzko súvisí s otázkou rozloženia dôkazného bremena medzi daňový subjekt a správcu dane, bolo potrebné v prejednávanej veci zaujať právny názor k tomu, či zo skutkového stavu veci zisteného daňovými orgánmi bolo možné vyvodiť nimi prijatý záver, že žalobca nesplnil podmienky na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, nakoľko neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním dodania časti plnení v zmysle dodávateľských faktúr od spoločnosti NOVA build s.r.o.

36. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že správca dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatneného nároku na odpočítanie dane nevychádzal len z daňových dokladov predložených žalobcom, ale za týmto účelom vykonal dokazovanie na zistenie, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad. V prejednávanej veci boli predmetom fakturácie položky uvedené v predložených súpisoch prác. Podľa vyjadrenia konateľa žalobcu niektoré položky uvedené v súpisoch prác, ktoré tvoria prílohu sporných faktúr, zahŕňajú tak vykonané práce ako aj materiál. Správca dane zistil, že dodávateľ deklarovaný na sporných faktúrach - spoločnosť NOVA build s. r. o. zmenila obchodné meno a aj sídlo a následne dňa 30.12.2016 zanikla v dôsledku zlúčenia s právnym nástupcom - spoločnosťou JT COMPANY INVEST s.r.o., ktorá je právnym nástupcom 182 obchodných spoločností. Spoločníkom a konateľom tejto nástupníckej spoločnosti je občan W.. Táto je nekontaktná. Keď z uvedeného dôvodu nemohol správca dane preveriť účtovníctvo deklarovaného dodávateľa NOVA build s.r.o., vypočul D. S. D., ktorý bol konateľom tejto spoločnosti v rozhodnom období. Na základe skutočností uvedených D. (ktorý však nedisponoval dokladmi spoločnosti NOVA build s.r.o.) a C. N. (zabezpečoval pre dodávateľskú spoločnosť NOVA build s.r.o. kontrolu pracovníkov, ktorí práce vykonávali) preveroval správca dane nákup materiálu, ktorý mal byť dodaný v zmysle predložených súpisov prác žalobcovi a použitý na fakturované stavebné práce, miestnym zisťovaním v sídle označených subdodávateľov ORVA color s.r.o. a Uhoľné sklady, a.s. Správca dane následne porovnal nákup tovaru spoločnosťou NOVA build s.r.o. v októbri až decembri 2015 z faktúr získaných pri miestnych zisťovaniach v spoločnostiach ORVA color s.r.o. a Uhoľné sklady, a.s. s materiálom uvedeným na súpisoch prác, ktoré tvorili prílohy sporných faktúr, z ktorých si žalobca uplatnil odpočítanie dane a dospel k záveru, že nebolo preukázané, že časť stavebného materiálu žalobcovi skutočne dodal deklarovaný dodávateľ NOVA build s.r.o., nakoľko predmetný tovar sa nenachádza na faktúrach získaných správcom dane od subdodávateľov ORVA color s.r.o. a Uhoľné sklady, a.s. Z uvedeného správca dane vyvodil záver, že nebolo preukázané, že stavebné práce s použitím predmetného stavebného materiálu boli skutočne vykonané deklarovaným dodávateľom NOVA build s.r.o., keď tento nenakúpil dotknutý stavebný materiál a teda ani nemohol dodať stavebné práce, ktorých vykonanie je bezprostredne viazané na dodanie tohto materiálu, a teda dodávateľovi NOVA build s.r.o. nevznikla daňová povinnosť v zmysle § 19 zákona o DPH.

37. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k problematike daní vyplýva, že správa daní vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt je okrem iného povinný sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno. Správca dane je oprávnený a zároveň aj povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov, samozrejme za zachovania procesných práv daňových subjektov, zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na odpočítanie DPH (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžf/75/2014 z 29.09.2016).

38. Zákon o DPH vyžaduje na vznik nároku na odpočítanie dane súčasné splnenie tak materiálnej, ako aj formálnej podmienky, teda daňový subjekt musí preukázať, že faktúry, prípadne iné listiny, na základe ktorých si uplatňuje odpočet dane, presne odrážajú skutočne realizované plnenia. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že v nej uvedené údaje odrážajú reálne plnenie (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Sžf/26/2014 zo 17.09.2015).

39. Kasačný súd ďalej poukazuje na osobitné postavenie správcu dane, ktorý nie je v daňovom konaní protistranou daňového subjektu, ale je príslušným správnym orgánom, ktorý vedie dokazovanie, dôkazy vykonáva a procesom voľného hodnotenia dôkazov ustaluje zistený skutkový stav. Pri tomto postupe musí zachovávať práva daňového subjektu, rešpektovať zásadu spolupráce a ostatné zásady správy daní. Naopak daňový subjekt je v pozícii účastníka daňového (správneho) konania, ktorý je povinný preukazovať v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku a/ skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, b/ skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný

správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania, c/ vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť. V zmysle § 19 a § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH je takou skutočnosťou aj dodanie tovaru alebo služby platiteľom, ktorý faktúru ako dodávateľ vystavil.

40. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžfk/52/2017 z 19.11.2018 pokiaľ žalobca tvrdí, že vykonávateľom prác bol určitý subjekt, zaťažuje ho dôkazné bremeno vo vzťahu k tomuto tvrdeniu; pri jeho neunesení zostáva iba nepreukázaným tvrdením. Faktúra, doklad o jej zaplatení a iné doklady vystavené deklarovaným dodávateľom nepochybne sú dôkaznými prostriedkami, ktoré podporujú tvrdenie daňového subjektu obsiahnuté v daňovom priznaní, že práve tento dodávateľ mu naozaj tovar alebo službu dodal. V prípade, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že takéto písomnosti naozaj odrážajú (a teda dokladujú) uskutočnené zdaniteľné plnenie, je možné v nich obsiahnuté informácie považovať za relevantný či rozhodujúci dôkaz. Ak však správca dane pri preverovaní týchto tvrdení narazí na skutočnosti a dôkazy spochybňujúce alebo priamo popierajúce tvrdenia z predložených dokladov, je namieste a v súlade so zákonom, keď považuje tieto tvrdenia za nepreukázané a vyzýva daňový subjekt na predloženie ďalších dôkazov. Takým dôkazom môže byť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 24 ods. 4 prvá veta Daňového poriadku).

41. Právna otázka rozloženia dôkazného bremena, resp. nutnosti jeho unesenia zo strany daňového subjektu, bola obdobne vyriešená aj v predchádzajúcich rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. v rozsudku sp. zn. 8Sžf/36/2010 z 28.04.2011, v zmysle ktorého „Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm pokladničnými dokladmi, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH. Existenciu zákonných podmienok pre nárok na odpočet musí preukázať platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje“.

42. Podobne Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudku sp.zn. 2Sžf/52/2010 z 21.09.2011 konštatoval, že „Z dikcie § 49 ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže odpočítať DPH, pričom základná podmienka je, aby išlo o tovary, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad. Nie je však jeho povinnosťou zisťovať, od ktorého iného dodávateľa žalobca tovar v skutočnosti prevzal, alebo akým spôsobom tento získal, pokiaľ skutkové zistenia spochybňujú žalobcovo tvrdenie o tom, že predmetný tovar bol dodaný deklarovaným dodávateľom“.

43. V súvislosti s otázkou rozloženia dôkazného bremena v daňovom konaní poukazuje kasačný súd aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona č. 222/2004 Z.z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

44. Dôležitou pre prejednávajúcu vec je tak dôkazná povinnosť daňového subjektu, ktorý je povinný v daňovom konaní preukazovať ním tvrdené rozhodujúce skutočnosti. Takouto skutočnosťou je pri uplatnení odpočtu DPH aj fakt, že príslušné zdaniteľné plnenie dodal konkrétny platiteľ, ktorý vyhotovil dodávateľskú faktúru. Daňový subjekt si preto musí zaobstarať dostatok dôkazných prostriedkov

preukazujúcich uskutočnenie plnenia deklarovaného predloženou faktúrou, ako aj to, že plnenie poskytol dodávateľ uvedený na faktúre. V prípade, že takéto dôkazy v daňovom konaní nepredloží, vystavuje sa riziku, že neunesie dôkazné bremeno, čo môže mať za následok neuznanie práva na odpočítanie DPH.

45. Uvedená koncepcia logicky vychádza zo skutočnosti, že je to práve daňový subjekt, kto má povinnosť podávať daňové priznanie, v ktorom tvrdí určité skutočnosti a preto musí byť daňový subjekt aj tým, kto preukazuje správnosť týchto tvrdení. Ak správca dane doklady predložené kontrolovaným subjektom kvalifikovane spochybní, tak za tejto situácie je potom vecou daňového subjektu, aby predložil dôkazy alebo označil ďalšie dôkazné prostriedky, ktorými preukáže opodstatnenosť uplatneného nároku na odpočet, resp. odstráni pochybnosti správcu dane, s ktorými bol zákonným spôsobom pred vydaním rozhodnutia oboznámený.

46. K uvedenej otázke zaujal stanovisko aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď v uznesení sp.zn. II. ÚS 705/2017 z 15.11.2017 konštatoval, že „Východisko argumentácie súdov, podľa ktorého v prípade správcou dane preukázaných pochybností o uskutočnení zdaniteľných plnení prechádza dôkazné bremeno na daňový subjekt, je možné považovať za ústavne konformné. Takýto zásah do autonómie jednotlivca je totiž odôvodnený verejným záujmom na stanovení, vymeraní a výbere dane“.

47. Kasačný súd dáva do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžf/81/2015 z 01.12.2016, z ktorého vyplýva, že „Správca dane nie je povinný dokazovať neexistenciu zdaniteľného plnenia, pokiaľ sa daňovému subjektu nepodarí presvedčivo preukázať jeho existenciu. Postačuje, ak správca dane vykonanými dôkazmi dostatočne spochybní tvrdenie žalobcu o rozhodujúcich skutočnostiach (vykonanie služby dodávateľom) a žalobca tieto pochybnosti v konaní napriek výzve nevyvrátil, nakoľko iba formálna existencia faktúry nie je predpokladom na odpočítanie dane v zmysle zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty“.

48. Kasačný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu má za to, že v ňom absentuje úvaha krajského súdu resp. jeho právne posúdenie vo vzťahu k zisteniam správcu dane uvedeným v bode 36. tohto rozsudku, ktorými bolo podľa daňových orgánov spochybnené dodanie časti materiálu spoločnosťou NOVA build s.r.o. žalobcovi v zmysle predložených súpisov prác, z ktorého dôvodu nemohli byť podľa správcu dane a žalovaného deklarovaným dodávateľom realizované ani stavebné práce viazané na tento tovar. Posúdenie uvedených skutočností má pritom význam pre prijaté záveru o tom, či správca dane kvalifikovaným spôsobom spochybní dodanie časti plnení deklarovaným dodávateľom žalobcovi, a či žalobca následne neunesol dôkazné bremeno v tomto smere, tak ako je to konštatované v rozhodnutí správcu dane a žalovaného. Ako už bolo vyššie uvedené, v prejednávanej veci bolo potrebné zaujať právny názor k tomu, či zo skutkového stavu veci zisteného daňovými orgánmi bolo možné vyvodiť nimi prijatý záver, že žalobca nesplnil podmienky na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, nakoľko neunesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním dodania časti plnení v zmysle dodávateľských faktúr od spoločnosti NOVA build s.r.o. Ak sa teda krajský súd s uvedenými zisteniami správcu dane v napadnutom rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal, potom je, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citovanú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, jeho záver o tom, že žalobca v daňovom konaní predložil dostatok dôkazov na preukázanie skutočnej realizácie stavebných prác deklarovaným dodávateľom, predčasný a nedostatočne odôvodnený.

49. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na to, že krajský súd vo svojom rozsudku uvádza, že skutočnosť, či dodávateľská spoločnosť bola vlastníkom stavebného materiálu, ktorý bol pri stavebných prácach použitý, je na preukázanie práva žalobcu na uplatnenie odpočtu DPH v prejednávanej veci irelevantná. Zároveň však krajský súd vytýka daňovým orgánom, že svedkovia D., C. N., K. neboli vypočutí k tomu, či pri vykonaní prác bol použitý materiál, o ktorom správca dane a žalovaný dospeli k záveru, že nebol vlastníctvom dodávateľskej spoločnosti, pretože nebol preukázaný jeho nákup. K uvedenému krajský súd dodal, že nakoľko svedok D., vzhľadom na časový odstup a tiež na skutočnosť, že už nedisponuje účtovnými ani inými dokladmi dodávateľskej spoločnosti, sa nemusel presne pamätať, od koho stavebný materiál nakupovali, bolo potrebné ho vypočuť ku konkrétnemu spornému materiálu, keď tento mohol byť zakúpený aj skôr a nachádzať sa v skladových priestoroch. Kasačný súd považuje

v tomto smere rozsudok krajského súdu za nezrozumiteľný až zmätočný, keď krajský súd na jednej strane, navyše bez ďalšieho odôvodnenia, považuje skutočnosť, či dodávateľská spoločnosť bola vlastníkom sporného stavebného materiálu na preukázanie práva žalobcu na uplatnenie odpočtu DPH za irelevantnú, a na druhej strane ukladá daňovým orgánom v ďalšom konaní vykonať dokazovanie v tomto smere. K uvedenému kasačný súd dodáva, že samotný konateľ žalobcu pred správcom dane uviedol, že niektoré položky uvedené v súpisoch prác, ktoré boli predložené k sporným faktúram, zahŕňajú tak vykonané stavebné práce ako aj stavebný materiál. Kasačný súd poukazuje tiež na to, že pri niektorých položkách je v súpisoch prác uvedená informácia o počte kusov a následne cena. S uvedenými skutočnosťami sa takisto krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal, iba konštatoval, že sa stotožňuje so žalobcom, že v prejednávanej veci bol uplatnený odpočet DPH za služby - stavebné práce.

50. Kasačný súd uvádza, že odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej správny súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon stanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejماً jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešného účastníka konania namietat' konkrétne skutkové alebo právne závery správneho súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Zatiaľ čo vo výroku rozsudku správny súd vyslovuje, ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplývať, prečo tak rozhodol. Správny súd dbá, aby odôvodnenie jeho rozsudku bolo presvedčivé (§ 139 ods. 2 veta tretia SSP) a taktiež preskúmateľné z pohľadu kasačného súdu.

51. Právo na spravodlivý proces zahŕňa právo na prístup k súdu, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejnosť konania a rozhodnutia, právo na rozhodnutie v primeranej lehote a právo na spravodlivé prejednanie veci, do ktorého okrem iného patrí aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu.

52. Kasačný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že postup krajského súdu a odôvodnenie napadnutého rozsudku v prejednávanej veci nezodpovedá zákonným požiadavkám na spravodlivý proces. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno považovať za presvedčivé a spĺňajúce požiadavky uvedené v ustanovení § 139 ods. 2 SSP.

53. Kasačný súd dodáva, že primárne preskúmava zákonnosť napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy krajský súd. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu kasačného je preskúmavať vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu a nie nahrádzať prieskumnú činnosť krajského súdu.

54. Kasačný súd dáva do pozornosti krajského súdu tiež to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 8Sžfk/23/2019 z 30.04.2020 zamietol kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/38/2018-57 z 13.02.2019, ktorým krajský súd v obdobnej veci totožných účastníkov konania (zdaňovacie obdobie november 2015) žalobu žalobcu zamietol.

55. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu bude opätovne vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie dostatočne náležite a presvedčivo odôvodniť tak, aby bolo v súlade s ústavným právom účastníka konania na spravodlivé súdne konanie.

56. Vzhľadom na to, že kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, v súlade s § 467 ods. 3 SSP krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

57. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011, § 139 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.